tunda sai, ei olnud ka mitte „kiwise" südamega ega halastamata, n'agu neid enamiste sõaajal on. Ta pöörис kohe ümber, läks wankre juurde, tõi säält kaks terwet leiba ja hää tüki liha ning andis seda selle naisele, kes nüid seda sõameest ja Jumalat pisarsilmil südamest tänas.

Seda lugu oli see soldat ka oma naisele kodu kirjutanud ja ütelnud: „Ma usun seda tõeste, et Jumal selle waese naise palwet on kuulnud, ja wõtab ka teie palweid kodus kuulda, mis teie minu pärast Tema poole saadate! Sest, kust sõda läbi käib, sääl on ikka kõigesuurem häda ja nälg!"

Siia juurde lisame mõned sõnad neile noorte meestele maanitsuseks, kes alles kroonu teenistusesse astuwad: mõtelge selle pääle, mis see sõamees tegi, ärge olge mitte armutumad waeste hädaliste wastu, siis päästab Jumal ka teid surmast ja hukatusest.

Ka on weel teisi Preisi sõamehi sellel ajal mitmedelle head teinud. Mõni soldat, kellele wiina anti, rüipas küll pudelist ka, pani siis laua pääle ja pistis kuldraha pudeli põhja alla ja läks isi oma teed. Mõned teised jagasiwad oma kroonu leiba nälginud waestelle ja jätsiwad omad kõhud tühjaks, ja kõik, kes nõnda tegiwad, hoidis Jumal waenlase kuulide eest ja läksiwad pärast rahutegemist kodu oma naise ja laste juurde, kus suure röömupisaratega, Jumalat tänades wastu wõeti. Need aga, kes armutumal wiisil waese rahwale waewa tegiwad, neid riisusiwad ja nende majad ära põletasiwad, jäiwad kõik enamiste lahingi platsile; sest Jumal ei olnud nendega. — Seda pidagu igaüks meeles ja wõtku õpetust; sest: „kudas sa lükkad, nõnda see läheb."

Ühe aidamehe poja õnnetusest.

Üks S. mõisa aidamees, L. maakonnas, saatis oma 13 aastase poja, kirjaga ühte teise mõisa, mis säält 25 wersta eemal oli. Poiss läks röömuga teele, kanikas leiba karmanis